

ДЕТСКИ ДРУГАРЪ

Излиза два пжти въ месеца

Редактира Д. Л. Доганова

Списанието е разрешено от Министерството на Нар. Просвѣщение съ заповѣдъ № 1014 отъ 8 априль 1925 г.

Той не умира

(Хр. Ботеву)

На „Вола“ срѣдъ пустинния Балканъ,
Огласенъ нѣкога отъ диви орди,
Седѣхъ въ глогинитѣ, где, въ кръвь облѣнъ,
Падналь пѣвецътъ горди.

Тамъ, где плесналь коварниятъ куршумъ,
Въ чело вдѣхновено и високо,

Угасналь огнь благороденъ, свѣтъль умъ,
Заспалъ юнакъ дълбоко.

Азъ мислено го виждахъ на този връхъ,
Прострѣнъ и трѣпенъ . . и отъ устни блѣдни
Да схвана искахъ сетния му дѣхъ,

Да чуя стонъ последни.
Балканътъ нѣмъ, ни жалба, ни привѣтъ!
И никой знакъ — че тука е светиня,

Че тукъ умрѣль герой, умрѣль поеть,
За майката робиня.

— Тукъ падналь бѣше, господине, той!

— Умрѣ клетникътъ! — Ехъ, умрѣ за нази..

— А тамъ, въ скалата, бѣ последенъ бой.

— Умрѣ! видѣхъ го ази.

Привлѣчени отъ ненадѣнъ гостъ,
Балкански ме овчари окржжили,
Азъ слушамъ съ трепетъ разказа имъ простъ
Зарадъ героя мили.

„Умрѣ!“ „Умрѣ“ — все тази вървѣше речъ
Наоколо, а нѣкаква си лира
Изпращаше на мене отдалечъ

Другъ викъ : „Той не умира!“

Ив. Вазовъ